

אסור לצחוק

הממשלה מתייצבת בפני הנשיאים

מימין לשמאל: שר הפנים נורמן וויסדום, שר החוץ מל ברוקס, שר הביטחון וודי אלן, שר התיקשורת הארפנו מרקס, מזכיר הממשלה גראוצ'ו מרקס, שני הנשיאים — השמן והרזה, ראש הממשלה צ'רלי צ'אפלין, סגן ראש הממשלה ג'רי לואיס, שר הבריאות צ'יקו מרקס, שר החקלאות דודו דותן, שרי המסחר והתעשייה לורל והרדי ושר האוצר באסטר קיטון.

שאינה אלא שר החוץ המחופש לעוגה, כדי לעקוב אחרי שר הפנים המחופש לשוטר, הרודף אחרי שר הביטחון המחופש לשר החקלאות. ככה זה כל הזמן במדינה המצחיקה ההיא.

אבל יש רק בעייה אחת במדינה הזאת — אסור לצחוק. בשום פנים ואופן אסור לצחוק. מי שצחק — מומת.

וככה כולם יושבים וצופים בהצגה המצחיקה ביותר בעולם ולא צוחקים. כי אסור לצחוק. הם מתים לצחוק, אבל הם לא צוחקים, כי הם לא רוצים למות.

כבר מזמן אני רוצה לעשות סרט כזה על מדינה כזאת.

אבל מה — עשו כבר את הסרט הזה. בעצם, עשו כבר את המדינה הזאת.

ואתם יודעים מה — אף אחד באמת לא צחק. אפילו לא הקהל.

כבר מזמן אני חולם לעשות סרט על מדינה מצחיקה.

זו מדינה שבה צ'רלי צ'אפלין הוא ראש הממשלה, נורמן וויסדום שר הפנים, הארפנו מרקס שר התיקשורת, מל ברוקס שר החוץ, וודי אלן שר הביטחון וכן הלאה (ראה תמונה).

למדינה הזאת, אגב, יש שני נשיאים, ולא אחד, והם השמן והרזה. וזו מדינה נורא מצחיקה.

תתארו לכם למשל את טקס פתיחת הפרלמנט: שני הנשיאים רבים מי ינאם ראשון, רודפים זה אחרי זה מסביב לדוכן, וזורקים עוגות קצפת שנמרחות על פרוצפיהם של הצירים המכובדים, שכל אחד מהם גם הוא קומיקאי מדרגה שלישית. אז נכנס ראש הממשלה בהילוך מתנדנד, אבל הוא מתחלק על בננה ועף לאורך האולם ונתקע בתוך עוגת קצפת ענקית,

לי תשובה — הדרך היחידה שבה ילמד הילד שזה לא טוב לעשן היא שאבא שלו ימות מסרטן. הדרך היחידה שבה ילמד הילד שהפשע אינו משתלם היא שהפושע ימות ביריות. הדרך היחידה שהאזרח ילמד שצריך לשמור על החוק היא שהמדינה תחרב.

עצוב? כן, אבל מה לעשות? אי אפשר שמדינה, הבנויה על הפרת חוק וויליזול מוחלט בסביבה (הקרובה והרחוקה), תצליח אי פעם לחנך את אזרחיה לשמירת חוק ולהתחשבות בסביבה (הקרובה והרחוקה).

אם אין עם פלסטינאי אז גם אין שכנים. ככה זה. ופה אני מגיע (סוף סוף) לנושא הפשע המאורגן האמיתי —

אם יש פשע מאורגן הפליא, מוגן, חוקי, טוב, אלוהי, שחדר וחודר לכל שכבות הציבור, כולל דרגי השילטון הבכירים ביותר, הלא זה פשע הכיבוש והדיכוי.

לא צריך ועדת חקירה כדי לברר אם הפשע הזה קיים, ומה אופיו, וכיצד להילחם בו. לא צריך כי כולם יודעים שהוא קיים. לא צריך כי כולם יודעים מה אופיו. לא צריך כי אף אחד לא רוצה להילחם בו. להיפך — כולם רוצים לפתח אותו, לטפח אותו, להגדיל אותו, להאדיר אותו, להפוך אותו מהגשמה לחזון.

וכך אנחנו מגיעים מועדת שימרון ליהודה ו-שומרון, מהפשע הקטן לפשע המאורגן.

וככה זה ניראה: מעשן חשיש הוא פושע, קצין מימשל הוא בחור זהב. גנב תפוזים הוא פושע מאורגן, הורג ילדים הוא בחור טוב. (יש לי על זה בדיחה: אמא אחת אומרת לבן שלה, "מה יהיה איתך הסוף? אין לך עבודה. אתה מעשן חשיש. אתה גונב תפוזים. הנה, תיראה את מושה. הנה, הוא בדיוק בגילך, בן עשרים ושמונה, והוא כבר מנהל מחנה ריכוז!". בעברית זה לא נשמע טוב, אבל בגרמנית זה נורא מצחיק.)

למי רוצים למכור את הנורמות האלו? את מי רוצים כאן לרמות? איזה מדינת חוק? איזה חוק? אנחנו מדינת חוק, שבה חיים מיליון ומעלה אנשים משוללי זכויות, אנשים מחוץ לחוק, אנשים שצריך לדכא אותם בתוקף החוק (האלוהי). איזה מדינת חוק? איזה חוק? (כן, בטח שאני יודע שזה מצב זמני. הוא כל כך זמני שהוא נימשך, בינתיים, רק שליש מכלל תקופת קיומה של המדינה. ועוד היד נטויה. כי, "ארוכה ורועו של צה"ל, וכאשר היא תגיע אל האויב — היא תהפוך לאגרוף" — ד. אלעזר.) מי שהולך לישון במאורת כלבים, אמרו חז"ל, אל יתפלא שיש לו פרעושים.

ומי שמארגן את הפשע אל יתפלא שיש פשע מאורגן.

כי זה עוד כלום — הרבה צחוק עוד יהיה פה.

HOW TO WALK SILLY